

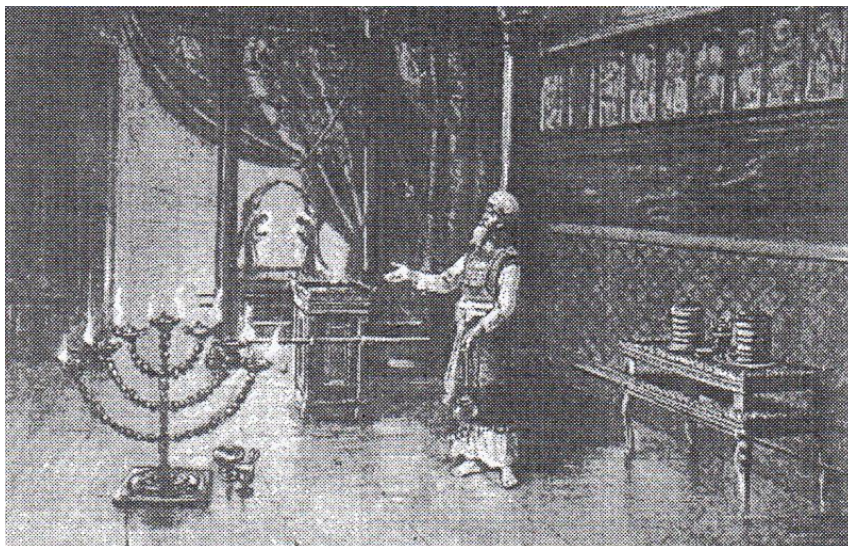
11. A SZENTÉLY MEGTISZTÍTÁSA

Dániel. 8,14.

I. A templomi szolgálat Izráelben

A 2300 éves prófécia elsődlegesen azt akarja hangsúlyozni, hogy mi fog történni akkor, amikor ez a hosszú időszak lejár. Egy rendkívüli esemény veszi kezdetét a mennyei „szentély”-ben. Különböző módon adják vissza a Biblia fordítói ennek a prófétai kinyilatkoztatásnak a lényegét, de minden változatban tud üzenetet tolmácsolni felénk. *„Kiderül a szenthely igazsága”* A szenthely igazsága, amelyet eddig el akartak rejtteni és takarni az emberek elől, most hirtelen mindenki számára láthatóvá és elérhetővé válik. Kiderül, hogy Jézus Krisztuson kívül nem lehet más közbenjárónk, Ő a mi örökkévaló Főpapunk, aki a mennyei templomban végzi érdekünkben a közbenjárás szolgálatát. *„Megtisztíttatik a szenthely”,* írja más fordítás. Ekkor veszi kezdetét a mennyei templomban Jézusnak az a különös főpapi szolgálata, amikor bűntörlő kegyelmét gyakorolja, amely által az áthárított bűnöktől fog megtisztulni a templom.

A földi templomban végzett szolgálat azért lett olyan részletesen leírva az utókor számára, hogy annak alapján elképzelésünk lehessen a mennyei templomban folyó szolgálatról is. A földi templom, és a benne folyó szolgálat ugyanis mindenben a mennyeknek a mintájára készült és történt. Ezért parancsolta meg Isten olyan szigorúan Mózesnek, hogy minden a neki megmutatott minta szerint készüljön és történjen. *„Mindenestől úgy csináljátok, amint én megmutatom néked a hajléknak formáját”* (2Móz. 25,9.).

A templomban végzett szolgálatot az évenkénti körforgásban két fő részre választhatjuk szét. Az egyik részt naponkénti szolgálatnak nevezzük, mivel az ezzel kapcsolatos szolgálatokat az év minden napján folyamatosan végezték a

templomban. A másikat viszont minden évben csak egyszer gyakorolták, amikor az éves körforgásban éppen rá került a sor.

A naponként végzett szolgálat eszközölte azt, hogy a bűnös megszabaduljon bűneinek terhétől, és feltételes kegyelmet nyerjen. A bűnös bűne ugyan nem lett ezáltal eltörölve, de ettől kezdve már nem őt, a bűnöst terhelte. Isten levette róla bűneinek terhét, de az elkövetett bűnéről készült feljegyzések megmaradtak Isten nyilvántartásában. A bűnért való áldozat bemutatásánál végzett közbenjáró szolgálat során a bűnös által elkövetett bűn át lett ruházva a templomra, a szentélyre. Az egész évben átruházott bűnöktől pedig egy évben egyszer, az évenkénti szolgálat meghatározott idejében teljesen meg lett tisztítva a templom.

Az évenkénti szolgálat legjelentősebb ünnepe az őszi engesztelési nap volt, amelynek a rendeltetése a szentély megtisztítása volt. Rendkívüli jelentősége miatt ezt az ünnepet „*ünnepek ünnepe*nek” (3Móz. 23,32.) nevezték, az Isten rendelkezése alapján. Ez az alkalom a szentély megtisztításával egy időben a bűnök eltörlésének, illetve egy újabb áthárításának az alkalma volt. Ez a szolgálat végérvényesen eldöntötte az Isten népéhez tartozó emberek sorsát Isten előtt. De Isten népe közül is csak azoknak a sorsát, akik év közben átruházták bűneiket a bűnért való áldozat vére által a szentélyre. Aki viszont elmulasztotta megtenni a bűntől való szabadulásnak ezt az első lépését, az nem részesülhetett az engesztelési nap évenkénti szolgálatának eredményében, bűneinek eltörlésében. Ezért az ilyen rendezetlen bűnök továbbra is a bűnöst terheltek, vagyis a bűn büntetésének végső ítélete alól nem kaphatott felmentést.

Amíg a naponkénti szolgálat a Golgotán történt eseménynek az előképe volt, addig az évenkénti engesztelési ünnep az Úr Jézusnak azt a művét, illetve cselekedetét jelképezi, amelyet az időknek végén kell elvégeznie a mennyei szentélyben. A mennyei szentély megtisztítása magába foglalja a végítélet egész művét. Ennek a munkának kezdő fázisa a vizsgálati ítélet, vagyis az Isten háza népének megítélése: „*Mert itt az ideje, hogy elkezdjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végök, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?*” (1Pét. 4,17/a.). Befejező fázisa pedig az ítélet végrehajtása lesz, amelynek következtében a bűn véglegesen eltűnik az egész világmindenségből. Az ítélet végrehajtásának ezt a befejező fázisát szemléltette jelképesen Azázel bakjának a pusztába való elvezetése az engesztelési napon. „*Miután pedig elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és az oltárért való engesztelést; hozza elő az élő bakot. És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkeit, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába, Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában.*” (3Móz. 16,20-22.). Így fogja majd egykor Jézus is Sátán fejére áthárítani a megváltottak minden bűnét, amit hordoznia kell majd ezer évig a csapások által teljesen élet nélküli pusztasággá

változott Földön. Jeremiás azt mondja erről az időről: „nézek a földre, de ímé kietlen és pusztá” (Jer. 4,23.).

II. Isten ítélete

A Biblia tanításától teljesen idegen az az elképzelés, amely szerint bárki úgy juthatna örök életre vagy a kárhozat büntetésére, hogy előtte Isten ne vizsgálta volna meg az életét, és ne hozott volna ítéletet az esetére vonatkozóan. *„Nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.”* (2Kor. 5,10.). A jutalmazás vagy büntetés tehát csak ezután az ítélethozatal után lehetséges. Isten igazságosságával ellentétes lenne, ha Ő másként járna el.

Ugyanakkor önmagát is szeretné igazolni Isten, az egész teremtett világ előtt nyilvánosan megtartott ítélezés által. Azért, hogy a teremtett világok lakói személyesen is meggyőződhesse az arról, hogy Isten minden ítélete igazságos. Többek között ezért vesznek részt az angyalok is a felettünk megtartott ítéletben. *„Nézém, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekai égő tűz; Tűzfolyam foly és jó vala ki az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők ülének le, és könyvek nyittatának meg.”* (7,9-10.). Ezért tudják majd nyugodt lélekkel kimondani: *„Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid”* (Jel. 16,7/b.).

Ugyanakkor olyat sem tanít a Biblia, hogy Ádámtól kezdve végig a korszakokon át, minden egyes alkalommal, a haláluk pillanatában mondta volna ki ítéletét Isten, minden ember sorsával kapcsolatban. Az emberek végső sorsát eldöntő ítéletnek egy Istentől meghatározott ideje van. Az ítéletnek erre az időpontjára Isten egy különleges üzenet által fel is hívja az emberek figyelmét. *„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangéliom volt, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek, Ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.”* (Jel. 14,6-7.). Amíg az Isten evangéliumának ezt az üzenetét meg nem ismerte minden ember, addig a második advent dicsőséges eseménye nem fog bekövetkezni.

A Biblia szerint az emberi család megítélését két egymástól teljesen különálló alkalommal fogja Isten elvégezni, *„aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában”* (2Tim. 4,1/b.). Az első alkalommal az Isten háza népéhez tartozó embereket ítéli meg, és nekik az eljövetelekor hozza el az ítéletben meghozott jutalmát. A gonoszokat pedig majd az ezer év ideje alatt ítéli meg, ennek az időszaknak a végén, amikor újra visszajön ide a Földre, akkor fogja végrehajtani a meghozott ítéletet.

Isten háza népéhez azok tartoznak, akiknek neve az élet könyvébe be lett írva, akik életük folyamán elfogadták Jézus Krisztust személyes megváltójuknak. Az a tény, hogy a kétféle táborhoz tartozó embereket más-más alkalommal fogja Isten megítélni, abból is kitűnik, hogy a gonoszok megítélésében már az igazak is részt fognak venni. „Az ítélet adaték a magasságos egek szenteinek” (Dán. 7,22.), „Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot ítélik meg? És ha ti ítéletek meg a világot, méltatlanok vagytok-é a legkisebb dolgokban való ítéletekre? Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni, nemhogy életszükségre való dolgokat?” (1Kor. 6,2-3.).

Isten ítéletével kapcsolatban különböző kérdések merülhetnek fel bennünk, - ilyen kérdés az: Ha egyszer már megbocsátotta Isten a bűnt, akkor miért van szükség még ítélkezésre is? A Biblia azonban azt tanítja, hogy az Isten bűnbocsátó kegyelme, amit naponta igénybe veszünk, csak feltételes kegyelem. Ez a kegyelem még nem tett véglegesen pontot az általam elkövetett bűn sorsára. Isten bűnbocsátó kegyelme ugyan megszabadít a bűn terhétől, de azok továbbra is feljegyezve maradnak Istennél, és bizonyos esetben visszaháríthatók az elkövető személyre. Jézus ennek az isteni gyakorlatnak a szemléltetésére mondta el az adós szolgáról szóló példázatát.

*„Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, aki számot akar vetni az ő szolgálóival. Mikor pedig számot kezde vetni, hozának eléje egyet, aki tízezer talentummal volt adósa. Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekeit, és mindenét, amije van, és fizessenek. Leborulván azért a szolgáló előtte, könyörög néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. Az úr pedig megszánván azt a szolgálót, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki. Kimenvén pedig az a szolgáló, találkozék eggyel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral volt néki adós; és megragadván azt, fojtogatja, mondván: Fizesd meg nékem, amivel tartozol. Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, amivel tartozik. Látván pedig ezt az ő szolgatársai, amik történtek, felettébb megsomorodnak; és elmenvén, mindent megjelentének az ő uruknak, amik történtek. Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolgáló, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: Nem kellett volna-e néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképen én is könyörültem te rajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik. **Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.**” (Mt. 18,23-35.).*

A példázat egyértelművé teszi, hogy nekünk nemcsak a bűnbocsátó kegyelemre van szükségünk, hanem a bűntörlő kegyelemre is. Ezt a kegyelmet azonban csak a vizsgálati ítéletben meghozott döntés után adja nekünk Isten, amit Jézus mintegy ajándékként fog hozni magával azoknak, akik ezt a kegyelmet is megnyerték Istentől. *„És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz”* (Jel. 22,12.).

A másik felmerülő kérdés az, hogy miért van szükség arra, hogy az ítéletet két egymástól független alkalommal tartsa meg Isten, miért nem végzi el egyszerre az egészet? Először is azért, mert Jézus az Ő visszajövelekor már ajándékként fogja hozni magával a bűntörlő kegyelem jutalmát, az örök életet azoknak, akik elnyerték. Ezért mondja Pál apostol azt, hogy *„másodszor bűn nélkül jelenik meg azoknak, akik Őt várják üdvösségükre”* (Zsid. 9,28/b.). Ugyanakkor Isten meg akarja tisztelni megváltott gyermekeit azzal, hogy részt ad nekik a gonoszok megítélésében, ezért felettük előbb kell megtartania az ítéletét, hogy addigra az ő esetük már rendezett és lezárt esemény legyen.

De van még egy ok, amiért az igazak ítéletét előbb kell megtartani, mint a gonoszokét. Az igazak eltörölt bűneit Jézus át akarja ruházni Sátánra, mint a bűnök eszmei szerzőjére. A második ítélet alkalmára azonban, amikor Sátán felett is végre lesz hajtva az ítélet, ezeknek a bűnöknek már együtt kell lenni, hogy ez az áthárítás megtörténhessen.

III. A vizsgálati ítélet

Dániel látomásban szemlélhette, hogy kik vesznek részt abban az ítéletben, amikor Isten háza népének a megítélése történik. Az „öregkorú”, aki itt bemutatásra kerül, mint az ítélet legfőbb résztvevője, azonos az Atya Istennel. Dániel azonban csak jelképes alakban szemlélte és szemléltette ebben a kijelentésében az Atyát, mintha az Atya egy öregkorú ember lenne. Az Atyát ugyanis a bűnös emberek közül senki sem láthatta, még látomásban sem. *„Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt”* (Jn. 1,18/a.), *„aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat”* (1Tim. 6,16.). Bűnös állapotában az ember nem tudná elviselni az Isten valóságos lényének a látását, az ember halálát jelentené ez, ha mégis megtörténne. Mózesnek is azt mondta Isten a Hóreben a törvényadáskor: *„Orcámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén”* (2Móz. 33,20.). *„Mert a mi Istenünk megemészti tűz”* (Zsid. 12,29.) a bűnös ember számára.

A látomásokban viszont a legkülönbözőbb alakokban jelenik meg Isten az emberek előtt, rendszerint a látomás céljának legjobban megfelelő, a legkifejezőbb és a legtöbbet mondó névvel és alakban. Ebben az esetben az „öregkorú” megjelenési forma kifejezi azt a tekintélyt, tiszteletet és bölcsességet, amit egy öregkorú embernek tulajdonítani szoktunk. Az ilyen szimbolikus alakban való megjelenés jellegzetes példáit találjuk a Jelenések könyvében, ahol Jézus az egyik pillanatban oroszlánként jelenik meg, a következőben pedig már egy megölt bárányként szemlélheti Őt az apostol. Amikor János Jézus dicsőséges visszajövetelét szemlélhette látomásban, akkor egészen különleges öltözetben és körülmények között tért vissza (lásd: Jel. 19,11-16.). E leírás alapján azonban senki sem gondolja azt, hogy Jézus valóban ilyen ruhában és ilyen körülmények között fog visszajönni. Hasonlóképpen az Atyáról se gondolhatja senki sem, hogy Ő egy fehér szakállú öregember a valóságban is, hiszen az örökkévalóságban nincs előregedés, mert az az elmúlás közelségének a jele lenne.

Az ítéletben látott királyi székek olyan lények részére lettek elhelyezve, akiknek megadatott az ítéletben való aktív részvétel joga és lehetősége. Ezeket a lényeket János apostol is láthatta látomásában, és neki úgy mutatták be őket, mint a *„huszonnégy Vén”* (Jel. 4,4.). János apostol írásából azt is megtudhatjuk, hogy ezek a Vének az emberi család képviselőiként vannak jelen ebben az ítéletben, ők maguk is a bűn világából megváltott emberek *„És mikor elvevén a könyvet, a négy lelkes lény, és a huszonnégy Vén leborult a Bárány előtt, mindeniknél hárfák és aranypoharak lévén, jóillatokkal tele, amik a szentek imádságai. És éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecsétait: mert megölettél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből”* (Jel. 5,8-9.). Bizonyára azokról az emberekről van itt szó, akik Jézussal együtt támadtak fel, mert akkor *„a sírok megnyíltak, és sok elhunyt*

szentnek teste föltámadt. És kijövén a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének” (Mt. 27,52-53.). Ezek a különböző korokból és nemzetiségből feltámadt szentek azután Jézussal együtt fel is mentek a Mennybe: *„Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek”* (Eféz. 4,8.).

Dániel nagy számú angyali sereget is láthatott az Isten királyi széke körül szolgálni. Ezek az angyalok nemcsak azért vannak ott, hogy Istennek szolgáljanak, hanem egyéb oka is van az ottlétüknek. Ezek az angyalok, mint tanúk vesznek részt ebben az ítéletben, hiszen ők számunkra ugyan láthatatlanul, de mégis ott voltak és vannak velünk az életünk minden pillanatában, és ismerik életünk minden részletét. A vizsgálati ítéletet nagyon pontosan vezetett könyvek alapján tartja meg Isten, és mivel ezekben a könyvekben feljegyzett események az angyalok jelentései alapján készültek, ezért nekik is ott kell lenni akkor, amikor ezek bemutatása történik. Így nyer teljes igazolást előttük is az, hogy Isten minden esetben igazságos ítéletet mond ki a megvizsgált emberek felett.

A Biblia tájékoztatása szerint az ítélet megkezdésekor öt könyvet fognak megnyitni az angyalok. Mindegyik könyv más-más okból kerül megnyitásra.

- **Élet könyve:** A Bibliában több helyen is találunk utalást rá. *„És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem aki útálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beíratk az élet könyvébe, amely a Bárányé.”* (Jel. 21,27.). Pál apostol szerint ebben a könyvben a megváltásra jogosultak nevei vannak felírva: *„kiknek neveik fölírják az életnek könyvében”* (Fil. 4,3.). Vagyis ezt a könyvet a megváltottak névsorkönyvének is nevezhetnénk. Azoknak a nevét tartalmazza, akik életük folyamán valamikor elfogadták Jézust személyes Megváltójuknak, és ezért nevük bekerült az élet könyvébe, amely a Bárányé. A fenevadat imádókkal kapcsolatban is azt írja János: *„Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, akiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, amely a Bárányé”* (Jel. 13,8.).
- **Emlékkönyv:** Erről a könyvről csak Malakiás próféta emlékezik meg. *„Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ő előtt azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét.”* (Mal. 3,16.). Ebből az derül ki, hogy a mennyei vezetésben van egy olyan könyv, amiben kizárólag a jó cselekedeteinket jegyzi fel. Viszont csak azoknak a jó cselekedeteit, akiknek a neve az élet könyvében is szerepel. Mert Isten szeretné megőrizni örök emlékül azoknak a jó cselekedeteit, akik mint megváltott gyermekei az üdvösség által örök életet nyernek.
- **Bűnök könyve:** Mivel van egy olyan könyv, ahová a jó cselekedeteket jegyzi fel, ezért lennie kell egy olyan könyvnek is, amelyben a bűnöket, vagyis a rossz cselekedeteket jegyzi fel. Erről a könyvről viszont csak úgy emlékezik meg a Biblia, mint *„könyvek”*, amivel arra utal, hogy a bűnök sokasága miatt ebben az esetben több könyvre van szükség. Már Ésaíasnál

is olvashatunk róla: „*Ímé, feliratott előttem: nem hallgatok, csak ha előbb megfizetek, megfizetek keblükben: Vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr*” (Ésa. 65,6-7.). „*A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygel van felírva*” (Jer. 17,1.). János apostol a gonoszok megítélésével kapcsolatban emlékezik meg erről a „könyvek”-ről: „*és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint*” (Jel. 20,12/b.). Bűneinkről teljes részletességgel történik a feljegyzés, a legtitkosabbnak látszó cselekedeteket is feljegyzi és megőrzi Isten ezekben a könyvekben. „*Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.*” (Préd. 12,16.).

- **Személyiség könyve:** Valószínű, hogy azokat a testi, lelki és szellemi örökségeket tartalmazza ez a könyv, amellyel születünk, amiket elődeinktől öröklünk át, amelyek viszont a bűn elleni küzdelemünkben személyre szabottan jelentkeznek, és meghatározzák a személyiségünket. „*Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében. Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid! és jól tudja ezt az én lelkem. Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében. Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök.*” (Zsolt. 139,13-16.). Erre a könyvre azért van szükség, mert Isten nem ítélheti azonos mértékkel a különböző helyzetből induló embereket. Személyiségünk öröklött tulajdonságainak figyelmen kívül hagyása olyan lenne, mintha két versenyzőt egyszerre indítanának a közös cél felé, de az egyiknek ezer métert kell odáig futni, míg a másiknak csak száz métert. Vagyis Isten a megítéltetésünk alkalmával figyelembe fogja venni, hogy ki honnan indult, és onnan meddig jutott el.
- **Halál könyve:** Bár ez is egy névsorkönyv, de az élet könyvének az ellentétét képezi. Ha a Menny nyilvántartásában van egy „*Élet könyve*”, amiben az örök élet várományosait tartják számon, feljegyezve benne a nevüket, akkor azokról is kell legyen egy könyv, amiben azok nevét gyűjtik össze, akik a kárhozat ítéletének, a második halálnak a várományosai. Valószínűleg Jézus is erre utalt, amikor azt mondta, „*aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre*” (Jn. 5,24.). Ez a könyv azok nevét tartalmazza, akik végleg elveszítették az üdvösséget, és ezért az ő sorsuk a második halál lesz. Bár ezt a könyvet inkább a második ítélet alkalmával fogják intenzívebben használni, de esetenként a vizsgálati ítélet alkalmával is szükség van rá, a nevek feljegyzése miatt. Ugyanis ide írják át azok nevét, akiknek neve kitörlésre kerül az élet könyvéből, az ítélet kimondása után. „*Mindenkinek az ügyét a cselekedetei szerint döntik el. Majd kiszabják a*

gonoszok büntetését a cselekedeteik szerint; és ez az ítélet bekerül a nevük mellé a halál könyvébe.” (Nagy. Küzd: 586,2.)

A vizsgálati ítélet folyamán különböző változtatások történnek a könyvek tartalmával.

Akik a kimondott ítélet szerint nem részesülnek Isten büntörlő kegyelmében, azoknak nevét kitörlik az élet könyvéből. Mózes is erről az esetről beszélgetett az Úrral: *„De most bocsásd meg bűnüket; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, amelyet írtál. És monda az Úr Mózesnek: Aki vétkezett ellenem, azt törölöm ki az én könyvemből.”* (2Móz. 32,32-33.). János azt írja a Jelenések könyvében, hogy *„aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből”* (Jel. 3,5.), de ebből az is következik, hogy aki viszont nem győz, annak nevét ki fogják törölni az élet könyvéből. Majd később még azt találjuk: *„És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből”* (Jel. 22,19.). Valószínű, hogy ezeket a kitörölt neveket átírják a halál könyvébe.

Akiknek a nevét kitörlik az élet könyvéből, azoknak a jó cselekedeteiről készült feljegyzéseiket is kitörlik az emlékkönyvből. Nehémiás például azért esedezett, hogy ez ne következzen be az ő esetében: *„Emlékezzél meg én rólam én Istenem ezért, és ne engedd, hogy eltöröltsenek az én jóteteményeim, melyeket cselekedtem az én Istenem házával és rendtartásaival!”* (Neh. 13,14.). Ezékielnek nagyon határozottan jelentette ki Isten ezt: *„És ha az igaz elhajol az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik... Semmi igazságairól, amelyeket cselekedett, emlékezés nem lesz”* (Ezék. 18,24.).

Akiknek viszont megmarad a neve az élet könyvében, azoknak a bűneiről készült feljegyzéseket törlik ki a „könyvek”-ből. Péter apostol már a pünkösdi prédikációjában is erre a kitörlésre utalt: *„Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltsenek a ti bűneitek”* (Csel. 3,19.). *„És ha a gonosztevő megtér minden vétkeiből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatomat, és törvény szerint és igazságot cselekszik: élvén éljen, és meg ne haljon. Semmi gonoszágáról, melyet cselekedett, emlékezés nem lesz; az ő igazságáért, melyet cselekedett, élni fog.”* (Ezék. 18,21-22.). *„Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izráel bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találtnak: mert kegyelmes leszek azokhoz, akiket meghagyok”* (Jer. 50,20.). *„Azonképen Krisztus is... másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre.”* (Zsid. 9,28.).

Ebben az ítéletben minden cselekedetet vizsgálat tárgyává tesz Isten, lehet az nyílt vagy titkos, jó vagy rossz. *„Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.”* (Préd. 12,16.). A különböző cselekedetek az örök erkölcsi törvénnyel lesznek összehasonlítva, ezért *„úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.”* (Jak. 2,12.), vagyis a Tízparancsolat.

Isten azonban tudja azt is, hogy a bűn hatalma miatt a cselekedetek önmagukban nem hűséges kifejezői egy-egy ember igazi lényének, ezért Ő nem a látványos cselekedeteinket vizsgálja, hanem a szívünk cselekedeteit: *„Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.”* (1Sám. 16,7.). *„Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások.”* (Mt. 15,19.). Ezért Isten minden esetben a szív cselekedeteit fogja megítélni. Ezért Jézus a hegyi beszédében is azt világította meg, hogy a bűn a szívben fogan meg és kerül végrehajtásra: ha *„valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében”* (Mt. 5,28.). A külső cselekedet csak a látható megnyilatkozása annak, ami az ember szívében van. Az örök erkölcsi törvényhez ilyen módon való viszonyulásunk fogja eldönteni az örök sorsunkat Isten ítéletében. *„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.”* (Jel. 22,14.).

IV. Minden test ítélő Bírája

Ebben az ítéletben a próféta úgy szemlélhette Jézust, mint embernek Fiát: *„Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jött; és ment az öreg korúhoz, és eleibe vitték őt”* (7,13.). Ezzel a bemutatással Isten azt szeretné hangsúlyozni, hogy Jézus nem isteni minőségében, hanem az emberi család tagjaként vesz részt az ítéletben. Vagyis olyan személy képvisel bennünket, aki vállalja a velünk való testvéri kapcsolatot. Jézus önként vállalta, hogy testvérünk és barátunk lesz ebben az ítéletben. *„Ti az én barátaim vagytok... Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket”* (Jn. 15,14.).

Jézus azonban nemcsak közbenjáró feladatot lát el, hanem még egy nagyon fontos pozíciót is betölt az érdekünkben. A Biblia arról tájékoztat bennünket, hogy Jézus az ítélő bírása minden testnek. Már Jézus is utalt rá az egyik példázatában, hogy az emberek szétválasztása az Ő feladata. *„Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és ővele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől”* (Mt. 25,31-32.). Kornélius házában Péter apostol is erről tett bizonyosságot: *„Ezt az Isten feltámasztá harmadnapon... És megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyosságot, hogy ő az Istentől rendelt bírása élőknek és holtaknak”* (Csel. 10,40; 42.).

Sokakat megtéveszt az a bemutatás, amit Dániel ad az ítéletről kapott látomásáról, mivel a királyi székekben ülő ítélők gyűrűjében az Atyát szemlélhette, mint központi szereplőt a próféta. A félreértések lehetőségét pedig még csak fokozzák azok a kijelentések, amelyek alapján Jézust, mint Szószólót, mint Közbenjárót ismerhetjük meg. A hétköznapi élet nyelvezetére lefordítva ez azt jelenti, hogy Jézus mint a mi védő ügyvédünk vesz részt ebben az ítéletben, de nem Ő a bíró. A látszólagos ellentmondás csak akkor oldódik fel, amikor világossá válik

előttünk, hogy Jézus nem védő ügyvédünk **vagy** bíránk ebben az ítéletben, hanem mind a kettő egyszerre egy személyben.

A Biblia kinyilatkoztatása szerint Jézust kell az ítélőbíróknak tekinteni, mivel éppen Jézus állította azt, hogy *„az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta”* (Jn. 5,22.). Az ítélkezés jogának átadásában benne van az is, hogy mi nem tudnánk az Atya ítéletét igazságos ítéletnek elfogadni. Mi emberek úgy gondolkodunk, hogy bennünket csak az tud megérteni, aki már maga is volt olyan helyzetben, mint amilyenben mi vagyunk. Mivel Jézus közénk jött, és teljesen olyan emberré lett, mint mi vagyunk, ezért Tőle el tudjuk fogadni, hogy meg tudja érteni a sajátos és egyedi eseteinket.

Az Atya nem azért adta a Fiúnak az ítélőtétel jogát, mintha Jézusnak, az Istenség egyik tagjának nem lett volna ehhez joga, hanem azért, mert Jézus nem Istenként, hanem embernek Fiaként vesz részt ebben az ítéletben, ezért *„hatalmat ada néki az ítélőtételre is, mivelhogy embernek fia”* (Jn. 5,27.). Csodálatos örömhír ez a Biblia evangéliumában, mert azt mondja el nekünk, hogy a mi testvérünk és barátunk fog ítéletet mondani felettünk.

Ugyanakkor Szószólónak és Közbenjárónak is nevezhetjük Őt, mert minden megvizsgált esetet az Atya elé visz, mintegy az Ő jóváhagyását is kérve ezzel, a meghozott ítélethez. Jézus azonban csak azokat az eseteket viszi az Atya elé, amelyeket előzőleg Ő már megvizsgált, és a vizsgálat eredményeként úgy döntött, hogy méltónak ítéli az örök életre. Vagyis a döntés joga teljesen Jézusé az ítéletben, Ő azonban minden meghozott döntését odaviszi az Atya elé azért, hogy az Atya is kimondhassa az egyetértését az ítélettel kapcsolatban. Ez a közöttük lévő szeretet-egység és tökéletes összhang megnyilatkozása.

Az előzőekből adódóan azt mondhatjuk, hogy Jézus kettős feladatot végez értünk ebben az ítéletben. Egyrészt Ő az ítélő bírása minden testnek, ezért kell nekünk Pál apostol szerint az Ő ítélőszéke előtt megjelennünk. *„Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.”* (2Kor. 5,10.). Másrészt Ő az egyetlen Szószólónk is ebben az ítéletben. János azzal vigasztal: *„ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus”* (1Jn. 2,1.). *„Mert... egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus”* (1Tim. 2,5.).

Mivel Jézus tölti be mind a két tisztséget az ítéletben, így teljes joggal mondhatta azt Pál apostol róla, hogy *„mindenképpen üdvözítheti azokat, akik Őáltala járulnak Istenhez”* (Zsid. 7,25.). Mert Ő már csak azok esetét viszi tovább az Atya elé, akiket elfogadott barátainak, és akik megőrizték ezt a barátságot Vele. Az Atya viszont jóvá hagy minden elé vitt ügyet, mert az ítélőtétel jogát teljesen a Fiúnak adta át.

V. A felkészülés fontossága

Amikor a Dániel által jelzett 2300 éves időszak lejár, akkor a mennyei Szentélyben egy különös esemény veszi kezdetét. Elkezdődik az a soha vissza nem térő alkalom, amikor Isten eltörli hűséges gyermekeinek minden bűnét. Csak ettől kezdve gyakorolja Isten a bűntörlő kegyelmét. Az ezt megelőző időszakban csak a bűnbocsátó kegyelem érvényesült a bűnbánó bűnös felé. Vagyis a dánieli prófécia végén, 1844-ben, az Isten megváltó tervének az az eseménysorozata vette kezdetét, amelyben Isten végre elkezdhetette gyakorolni bűntörlő kegyelmét.

A Dánielnek adott látomás előre jelzi, hogy a vizsgálati ítélet igazságának hirdetése által újra fény derül a mennyei Szentély igazságára, a benne folyó szolgálat lényegére. Mivel ebben az ítéletben csak egyetlen igazság érvényesülhet, és állhatja ki az Isten vizsgálatát, és ez Jézus Krisztus igazsága, ezért mi is csak ebbe az igazságba öltözve találhatunk igazaknak és szenteknek. Mert *„mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertőztetett ruha minden mi igazságaink.”* (Ésa. 64,5.). Ezért tartja Pál olyan fontosnak azt, hogy *„találtsam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján.”* (Fil. 3,9.).

Ennek az igazságnak a megértése által válik világossá, hogy a bűntől való szabadulás utolsó lehetősége ez a bűnös ember számára. Amikor ezt a szolgálatot befejezi Jézus, akkor ez azt fogja jelenteni, hogy mindenkinek végérvényesen eldőlt a sorsa. Jézus kimondja a megmásíthatatlan döntését: *„Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is”* (Jel. 22,11.). Ezzel az üzenettel arra szeretne késztetni Isten, hogy ragadjuk meg mindannyian az utolsó lehetőséget, és közeledjünk Hozzá addig, amíg nem késő. Vagyis *„járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül”* (Zsid. 4,16.).

Az Ószövetség idején az engesztelési napon történő események által próbálta szemléltetni Isten a vizsgálati ítélet jelentőségét. Izráel fiai az engesztelési napon történő templomi szolgálatban élték át a bűntörlő kegyelem élményét, ezért minden alkalommal ennek megfelelő módon készültek fel erre a napra. A felkészülés érdekében tíz nappal korábban egy *„emlékeztető kürtzengés ünnepe”* (3Móz: 23,24.) figyelmeztette Izráel népét a nagy engesztelési nap közeledésére.

Az engesztelés napján ugyanis csak azok számára volt biztosított az Istennel való megbékélés, akik igénybe vették azokat a lehetőségeket, amiket Isten biztosított népének. Ezzel szemléltette Isten azt, hogy a vizsgálati ítéletben is csak azoknak az esetével foglalkozik, akik a mi bűnért való áldozatunk vére által, vagyis a Jézus Krisztusba, mint személyes Megváltóba vetett hit által már megszabadultak bűneik terhétől, azaz részesültek a bűnbocsátó kegyelemben. Az emlékeztető kürtzengés ünnepe tehát az Istennel való megbékélés utolsó lehetőségére figyelmeztette Izráelt.

Mielőtt a nagy valóságban Jézus főpapi szolgálatában is megkezdődött volna az engesztelés ítélete, eme rendkívüli esemény előtt szintén küldött figyelmeztetést Isten az embereknek. Egy különleges üzenettel szeretne volna, és szeretné ma is felrázni Isten az embereket közömbösségükből: *„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája”* (Jel. 14,7.). Ez az üzenet az örökkévaló evangélium részeként hangzott és hangzik azóta is az emberek felé. Ezzel az üzenettel Isten a megtérés utolsó lehetőségét szeretné felajánlani az embereknek. Ezt a figyelmeztető üzenetet hatásában egy rendkívüli természeti jelenséggel is megerősítette. 1833. november 13-nak éjszakáján este 9 órától napkeltéig egy rendkívüli csillaghullást figyelhettek meg az emberek szinte az egész Földön.

Különleges jelentősége miatt *„ünnepek ünnepének”* (3Móz. 23,32.) nevezték az engesztelési napot Izráelben. Mélységes önvizsgálat napja volt ez mindenki számára, hiszen ezen a napon dőlt el sorsuk Isten előtt, ekkor dőlt el, hogy eltörli-e bűnüket vagy sem. *„Ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki az ő népe közül.”* (3Móz. 23,29.) hangzott az isteni parancs. Hasonló okok miatt kell önvizsgálatot tartani ma is, amikor a nagy valóságban folyik ez az ítélet a Mennyben.

„Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelképes szolgálat főpapja Izráélért engesztelést végez, addig az egész Izráel, bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy ki ne 'irtassék az ő népe közül'. Annak pedig, aki azt akarja, hogy neve bent maradjon az élet könyvében, most e rövid kegyelmi idő alatt kell megsanyargatnia lelkét Isten előtt. Tartsunk mélységes, lelkiismeretes önvizsgálatot!” (EGW: NK 436,1.)